

Yoshi en Yuko vertrokken de volgende dag op de Burgman naar Baños, een toeristenplaatsje onder de rook van de vulkaan de Tungurahua. Maria zag ik die middag voor het eerst weer in de receptie, terwijl ze bezig was met een breiwerkje – iets dat leek op het begin van een trui. Tegelijkertijd stond ze met moederlijk geduld een dronken hotelgast te woord.

‘Ben ik blij jou te zien,’ zei ze opgelucht toen ik mijn kamersleutel op de balie legde. ‘Al een uur zit ik met die kerel opgescheept.’

Het was El Sapo, de Kikker. Ik had hem een paar keer in het voorbijgaan gezien, een lompe kerel met een kale schedel, snor, dikke pens en korte benen. Hij droeg goedkope confectiepakken die een paar maten te groot om zijn lijf hingen, alsof hij van de een op de andere dag een paar centimeter was gekrompen en nooit aan andere kleren was toegekomen.

Maria vroeg of ik haar gezelschap wilde houden. ‘Dan gaat hij hopelijk zo weg.’

Ik ging naast El Sapo op de bank zitten. Met één oog dicht keek hij me aan, om me niet dubbel te zien, nam ik aan. Vervolgens hield hij als een schoolmeester zijn wijsvinger voor zijn lippen en riep: ‘Ssst.’

‘Ja goed zo, houdt jij je mond maar een tijdje, meneertje,’ snauwde Maria. Niet lang daarna viel El Sapo met zijn hoofd op zijn borst ronkend in slaap. Maria breidde onverstoorbaar door.

‘Ik hoor dat je het met Josefina goed naar je zin hebt gehad,’ zei ze zonder op te kijken.

‘Een Quechua Indiaanse die voor PSV is, maak je niet elke dag mee. En nog winnen ook.’

Ik informeerde naar haar trip naar Tulcán.

Maria zuchtte. ‘Ik heb mijn zus bijgestaan. Ze gaat scheiden van haar man, een kapitein in het leger. Het is maar beter ook. Die

kerel deugde nergens voor.’

El Sapo schoot ineens overeind, alsof hij bezocht was door een boze droom, veegde met zijn mouw kwijl van zijn mond, mompelde *excusas* en liep steunzoekend aan de muur de receptie uit.

Maria legde haar breiwerkje terzijde. Ze was een paar centimeter opgeschoten. ‘Het wordt een trui voor Flor,’ zei ze, terwijl ze haar bloes rechtrok. Ze keek me ineens schuin aan, toen verscheen die glimlach. ‘Ik moet straks nog even de stad in, en ik heb een lijfwacht nodig.’

De zon scheen. Maria liep met stevige pas anderhalve meter voor me uit. Een afstandje houden leek me gepast, gezien madame’s trouwring. En echte bodyguards doen dat ook, trouwens. Voor een beter overzicht van de situatie.

‘Lopen we gevaar?’ vroeg ik.

‘Jij niet, ik wel.’ Ik hoorde haar lachen.

‘Waar gaan we naar toe?’

‘Naar mijn tweede hotel.’

Twee straten voorbij Plaza Grande liepen we bij een horlogemaker een steegje binnen, een krakende houten trap op en kwamen uit op de eerste verdieping van Maria’s tweede hotel.

Binnen was het fel verlicht met tl-buizen. Links en rechts waren kamertjes met rode deuren, wel een stuk of twintig, en een grote spiegelwand in het midden. In een paar kamertjes brandde licht. Ik zag Josefina. Ze zat achter een verhoogde houten receptie. Maria groette haar vriendelijk en zei dat ze het van haar over zou nemen. Blijkbaar was Josefina een soort van vliegende kiep. Met behulp van een trapje installeerde Maria zich achter de receptie en haalde haar breiwerkje weer tevoorschijn. Een deur ging open. Een bonkige Chinees van krap anderhalve meter hoog meldde zich bij Maria.

‘Habia problemas?’ vroeg Maria. Waren er nog problemen?

Hij schudde van nee.

‘Todo tranquilo, señora.’

Het Chineesje heette Clemente en was een Quechua Indiaan die hier de orde hield, vertelde Maria. Clemente droeg een zwart leren jackie en had zwarte band karate. Hij vroeg of ik aan boksen deed.

Trots zei ik dat ik een schermer was. ‘Mijn favoriete wapen is de degen.’

‘En heb je de degen bij je?’ vroeg Clemente wijs.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Hoe verdedig je jezelf dan?’

Op dat moment stapte een stel de receptie binnen. Dat wil zeggen, een corpulente, zwaar opgemaakte vrouw liep puffend voorop en een man in een lange regenjas sjokte glimlachend achter haar aan. De vrouw rekende vijf dollar bij Maria af. Met een rolletje roze toiletpapier en een condoom verdwenen ze in een kamertje, om binnen tien minuten weer op straat te staan.

‘Wat is dit voor een hotel?’ vroeg ik Maria.

‘Para momentos,’ knipoogde ze. ‘Para hacer el amor. De nationale sport in Quito is het plegen van overspel. Dit hotel vaart er wel bij.’

Ik ging naast Clemente op de bank naast de balie zitten. Wijdbeens en bijna horizontaal onderuitgezakt zat hij naar een aflevering van The A-team in het Spaans te kijken. Ik hoorde George Peppard zeggen: *Me encanta cuando un plan se cumple*. Intussen kwam de ene na de andere prostituee via de krakende buitentrapp naar binnen, gevolgd door schaamteloos gelukkige Ecuatoriaanse mannen. Een hoogzwangere vrouw van voor in de twintig sleepte een beverige opa met pretoogjes met zich mee.

Op de televisie blies The A-team een Russische tank op. Vanuit mijn ooghoeken zag ik Maria’s klandizie in de kamertjes verdwijnen. Een treurig zootje was het. Maria hoorde hier niet thuis, dacht ik. Naast me liet die aap van een Clemente een scheet.

‘Het was mijn man’s idee om dit hotel te openen,’ zei Maria, alsof ze mijn gedachten kon lezen. ‘En ja, het doet me pijn om die

meiden hier voorbij te zien komen. Maar hier zijn ze tenminste veilig.’

‘Maar dat rechtvaardigt dit hotel toch niet?’

Clemente kwam kreunend overeind en zei tegen Maria dat hij even een luchtje ging scheppen. Ze knikte.

Ik herhaalde mijn vraag.

‘Ik zei toch dat dit hotel mijn man’s idee was,’ zei Maria ongeduldig.

Opeens hoorden we gestommel bij de ingang, gevolgd door een gillette. Een prostituee kwam met grote ogen de trap opgerend. ‘Los pacos,’ riep ze, de smerissen, en dook een toilet in. Even later liepen er vijf agenten in groene uniformen door de ruimte. Eén voor één haalden ze de prostituees uit de kamertjes tevoorschijn, zelfs die ene die zich in het toilet verstopte. Allemaal werden ze afgevoerd. Toen de kust veilig was, gingen hier en daar deuren open, hoofden staken geschrokken om de hoek. Zeven mannen, zelfs het opaatje, maakten dat ze wegkwamen.

Wat me verwonderde was dat de prostituees zich gedwee lieten afvoeren, terwijl Maria door de agenten werd genegeerd en zei hen negeerde. Ze breidde gewoon door!

Maria keek rond in de lege ruimte. De televisie stond ineens hinderlijk hard. Ze zuchtte. ‘Dit is al de derde keer in twee weken dat die pacos hier binnen komen vallen. Ik kan merken dat er verkiezingen in aantocht zijn. We zullen dit hotel moeten sluiten.’

In de namiddag liepen we terug naar Sol y Luna. De lucht zat potdicht met diepgrijze wolken. We moesten vaart maken. Het zou snel weer met bakken naar beneden komen, en de straten zouden in riviertjes veranderen. Maria liep peinzend naast me. ‘Ik zou het verschrikkelijk vinden als we dicht moeten,’ zei ze na een tijdje. ‘Dan hebben die meiden geen plek meer. Wat moet er dan van ze terecht komen? Paola, de zwangere prostituee. Als je zegt dat het walgelijk is dan heb je gelijk. Ik heb gezegd dat ze moet stoppen.’

Maar van haar kerel moet ze dit werk doen. Ik beheer haar geld. Als ze naar huis kan, heeft ze tenminste een flink bedrag.'

De eerste druppels vielen. Vlak voor Plaza Grande sleurde Maria me mee een groot warenhuis naarbinnen. Op de tweede verdieping was de afdeling damesmode. Maria paste twee bloesjes, terwijl ik geduldig wachtte bij de ingang van de paskamers, alsof we elkaar al jaren kenden.

De eerste bloes leek iets voor zwangere vrouwen. Maria las mijn gezicht.

'Laat maar.'

De tweede, een getailleerde zwarte, kleepte prachtig af. 'Vees hermosa,' zei ik. Je ziet er beeldschoon uit.

'Vind je?' Ze glimlachte verlegen.

De caissière vroeg of ik cash wilde betalen, of met een creditcard. Verbaasd keek ik naar Maria.

'Ze denkt dat je mijn partner bent,' fluisterde ze in mijn oor.

Ik liet me niet kennen en betaalde cash, 30 dollar.

Maria straalde. 'Wat maakt jou blij?' vroeg ze.

'Een blije Maria.'